

2. බුදු දහමේ නිවන් මඟ

බෞද්ධයන්ගේ ප්‍රධාන අරමුණ විය යුත්තේ නිවන් සාක්ෂාත් කරගැනීමයි. තථාගත සම්මාසම්බුදුරජාණන් වහන්සේ නමක් ලොවට පහළ වන්නේ ලෝකසත්වයා හට මෙම නිවන් මඟ පැහැදිලි කරදීම සඳහා වේ. එබැවින් ලෝකයේ බොහෝ දෙනාගේ හිත සුව පිණිස උපදින එකම පුද්ගලයා තථාගත අරිහත් සම්මාසම්බුදුරජාණන් වහන්සේ බව අංගුත්තර ඒකක නිපාතයේ සඳහන් වේ.

“එකපුග්ගලො, භික්ඛවෙ, ලොකෙ උප්පජ්ජමානො උප්පජ්ජති බහුජනහිතාය බහුජනසුඛාය ලොකානුකම්පාය අත්ථාය හිතාය සුඛාය දෙවමනුස්සානං. කතමො එකපුග්ගලො? තථාගතො අරහං සම්මාසම්බුද්ධො. අයං බො, භික්ඛවෙ, එකපුග්ගලො ලොකෙ උප්පජ්ජමානො උප්පජ්ජති බහුජනහිතාය බහුජනසුඛාය ලොකානුකම්පාය අත්ථාය හිතාය සුඛාය දෙවමනුස්සානං” (අංගුත්තර ඒකක නිපාතපාළි)

“මහණෙනි, ලෝකයෙහි එක් පුද්ගලයෙක් උපදිනුයේ බොහෝ දෙනාගේ හිත සුව පිණිස, ලෝකයාට අනුකම්පාව පිණිස, දෙවමිනිසුන්ගේ අර්ථය පිණිස, හිතවැඩ පිණිස, සැපය පිණිස උපදියි. කවර එක් පුද්ගලයෙක් ද යත්? තථාගත අරිහත් සම්මාසම්බුදුරජාණන් වහන්සේ ය. මහණෙනි මේ එක් පුද්ගල තෙමේ ලොකයෙහි උපදිනුයේ බොහෝ දෙනාගේ හිත සුව පිණිස, ලෝකයාට අනුකම්පාව පිණිස, දෙවමිනිසුන්ගේ අර්ථය පිණිස, හිතවැඩ පිණිස, සැපය පිණිස උපදියි” යනුවෙනි.

එබැවින් ඒ තථාගත සම්මාසම්බුදුරජාණන් වහන්සේ ලොව පහළව සත්වයන් හට නිවන් මඟ පැහැදිලි කර දෙන සේක. එසේ පැහැදිලි කරන නිවන් මඟ ශීල, සමාධි, ප්‍රඥා යනුවෙන් ත්‍රි ශික්ෂාවකින් සමන්විත වේ. ඒ බව බොහෝ සූත්‍ර දේශනා ආදියෙන් පැහැදිලි වේ.

“සබ්බපාපස්ස අකරණං - කුසලස්ස උපසම්පදා

සචිත්තපරියොදපනං - එතං බුද්ධානුසාසනං”

යනු සියලු බුදුවරයන්ගේ අනුශාසනයයි. එහි පැවසෙන්නේ ද ශීල, සමාධි, ප්‍රඥා සංඛ්‍යාත නිවන් මාර්ගය වේ. සියලු පවි නොකිරීමෙන් ශීලය අදහස් වේ. කුසලධර්මයන් ඇතිකර ගැනීමෙන් හා සිත පිරිසිදු කරගැනීමෙන් සමාධි ප්‍රඥාවෝ අදහස් වේ. එබැවින් බුදුරජාණන් වහන්සේ දේශනා කළ නිවන් මඟ ගමන් කරන්නවුන් විසින් පළමුකොට ශීලය පිරිසිදු කරගත යුතු වේ. එසේම ලෞකික සමාධියද, විදසුන් නුවණ සංඛ්‍යාත ප්‍රඥාවද වැඩිදියුණු කරගැනීමෙන් නිවන් සාක්ෂාත් කරගත හැකි වේ.

ශීලයෙන් තොර නිවන් අවබෝධයක් ඇති බවට ඇතමෙක් මෙකල පවසන නමුදු බුද්ධදේශනාවෙහි සෑම තැනකම පාහේ ශීලය මුල්කරගත් නිවන් මාර්ගයක් දේශනා වන බව පැවසිය යුතු වේ. මහා පරිනිර්වාණ සූත්‍රයේ දී බුදුරජාණන් වහන්සේ,

“ඉති සීලං, ඉති සමාධි, ඉති පඤ්ඤා. සීලපරිභාවිතො සමාධි මහජ්ඣලො හොති මහානිසංසො. සමාධිපරිභාවිතා පඤ්ඤා මහජ්ඣලා හොති මහානිසංසා. පඤ්ඤාපරිභාවිතං චිත්තං සම්මදෙව ආසවෙහි විමුච්චති, සෙය්‍යාපීදං – කාමාසවා, භවාසවා, අච්ඡේදාසවා” (මහාපරිනිබ්බාණ සූත්‍රය)

“ශීලය මෙසේය. ශීලය මෙපමණක් ය. සමාධිය මෙසේය. මෙපමණක්ය. ප්‍රඥාව මෙසේය. මෙපමණක් ය. යම් ශීලයක පිහිටා මාර්ග සමාධියක්, එල සමාධියක් උපදවාද එම සමාධිය මහත්ඵල මහානිසංස වේ. යම් සමාධියක පිහිටා මාර්ගප්‍රඥාවක්, එලප්‍රඥාවක් උපදවයි ද ඒ ප්‍රඥාව සමාධියක පිහිටා වඩනලද බැවින් මහත්ඵල මහානිසංස වේ. යම් ප්‍රඥාවක පිහිටා මාර්ග, එල සිතක් උපදවාද ඒ සිත ප්‍රඥාවෙන් පරිභාවිත බැවින් මැනවින් ආශ්‍රවයන්ගෙන් මිදේ. (අර්හත් ඵලයෙන් නිවන් අවබෝධ වේ)” යනුවෙන් ශීලය සමාධියටත්, සමාධිය ප්‍රඥාවටත්, ප්‍රඥාව නිවන් අවබෝධයටත් උපකාර වන බව වදාළ සේක.

මෙසේ බුදු සසුනේ නිවන් මාර්ගයේ ආරම්භය ශීල සංවරය වේ. ශීල සංවරයක පිහිටා සමඵ විදර්ශනා භාවනා වැඩිමෙන් සමාධියත්, ප්‍රඥාවත් වැඩි නිර්වාණාවබෝධය වේ. එබැවින් නිවන් දකිනු රිසි සියලු දෙනාම තම තමන්ගේ ශීලය පිරිසිදු කරගෙන සමඵ විදර්ශනා භාවනා වැඩිය යුතු.

• ශීලය

කය, වචනය දෙක සංවර කරගැනීම ශීලය ලෙස හැඳින්වේ. කයින් සහ වචනයෙන් සිදු වන ප්‍රාණසාතාදි අකුසලයන්ගෙන් වෙන් වීමත් විහාර බෝමළු හැමදීම ආදී වත්පිළිවෙත් කිරීමත් යන සියල්ල ශීලය යන්නට අයත් වේ. ශීලය යනු කුමක්ද? යන පැනයට විශුද්ධිමාර්ගයේ “පාණාතිපාතාදීහි වා විරමන්තස්ස වත්තපට්චත්තං වා පූරන්තස්ස චෙතනාදයො ධම්මා” යනුවෙන් ප්‍රාණසාතාදියෙන් වැළකෙන පුද්ගලයාගේ සහ වත්පිළිවෙත් පුරන පුද්ගලයාගේ ඒ සඳහා මෙහෙයවන ලද චේතනාව ආදී ධර්මයන් ශීලය ලෙස හැඳින්වේ. නිවන් මගෙහි අංගයක් වන ශීලය යන්නට ප්‍රාතිමෝක්ෂ සංවර ශීලය, ඉන්ද්‍රිය සංවර ශීලය, ආජීව පාරිශුද්ධි ශීලය, ප්‍රත්‍ය සන්නිශ්‍රිත ශීලය යන සතර සංවර ශීලයම අයත්වේ. ඒ සතරසංවර ශීලය පිළිබඳ විස්තර විභාගය ඉදිරියේ දැක්වේ.

නිර්වාණ මාර්ගය ආරම්භ වන්නේ ශීල සංවරයෙන් වේ. ඒ බව සංයුත්තනිකායේ සතිපට්ඨාන සංයුත්තයේ බුදුරජාණන් වහන්සේ එක්තරා භික්ෂුවක් අරබයා වදාළ සේක.

“තස්මාතිහ ත්වං, භික්ඛු, ආදිමෙව විසොධෙහි කුසලෙසු ධම්මෙසු. කො වාදි කුසලානං ධම්මානං? සීලඤ්ච සුවිසුද්ධං, දිට්ඨි ව උජුකා. යතො ඛො තෙ, භික්ඛු, සීලඤ්ච සුවිසුද්ධං භවිස්සති දිට්ඨි ව උජුකා, තතො ත්වං, භික්ඛු, සීලං නිස්සාය සීලෙ පතිට්ඨාය වත්තාරො සතිපට්ඨානෙ තිව්ධෙන භාවෙය්‍යාසි.”

“මහණ, එසේ නම් තෙපි කුසල් දහමිහි ආදියම (මූලම) පිරිසිදු කරව. කුසල් දහම් වලට මූල කවරක් ද? යත්, මැනවින් පිරිසිදු වූ ශීලයත්, සෘජු වූ දෘෂ්ටියත් වේ. මහණ යම් කලෙක

නොපගේ ශීලය මැනවින් පිරිසිදු වන්නේ ද, දෘෂ්ටියක් සෘජු වන්නී ද, එකල්හි මහණ තෙපි ශීලය ඇසුරුකොටගෙන, ශීලයෙහි පිහිටා සතරසතිපට්ඨානය තුන් අයුරකින් (ආධ්‍යාත්මික, බාහිර, ආධ්‍යාත්මිකබාහිර වශයෙන්) වඩන්නේය” යනුවෙනි.

එබැවින් නිවන් මාර්ගයේ ගමන් කරන පුද්ගලයා පළමුකොටම සිය ශීලය පිරිසිදු කරගත යුතු වේ. ශීලයෙන් තොරව සමාධියක් හෝ විදර්ශනා ප්‍රඥාවක් ඇතිකරගත නොහැකි වේ. එහෙත් වර්තමානයේ ශීලයෙන් තොරව නිවන් මාර්ගයක් ඇති බවට මතයක් ප්‍රචලිත වෙමින් පවතී. එය වැරදි මතයක් වන අතර යම් පුද්ගලයකුගේ ශීලය අපිරිසිදු වන්නේ නම් කිසිදු ලෙසකින් සමාධියක්, ප්‍රඥාවක් උපදවාගත නොහැකි බව අවධාරණය කළයුතු වේ. යම් පුද්ගලයෙක් ශීලය පිරිසිදු කරගෙන ශීලයෙහි පිහිටා සතර සතිපට්ඨානය ආධ්‍යාත්මික වශයෙන්, බාහිර වශයෙන් හා ආධ්‍යාත්මිකබාහිර වශයෙන් ත්‍රිවිධාකාරයෙන් වඩන්නේ නම් නිවන් මාර්ගයේ ගමන් කරන්නේ වෙයි. එයින් පිටත නිවන් මාර්ගයක් නැත්තේමය.

- සමාධිය

කුසල චිත්තේකාග්‍රතාවය සමාධිය නම් වේ. එනම් චිත්ත චෛතසික ධර්මයන් යම් කිසි කුසලාරම්මණයක විසිරෙන්නට නොදී මනාව පිහිටවීම, නොයෙක් අරමුණෙහි වික්ෂිප්ත වන්නට නොදී මනාව තැබීම සමාධිය නම් වේ. ආනාපාන සති භාවනාදී යම් කිසි භාවනා කර්මස්ථානයක නියැලෙන පුද්ගලයාගේ සිත නොයෙක් අරමුණු වල විසිරෙන්නට නොදී ඒ භාවනා ආරම්මණයේ ම එකඟව පවතී ද එය සමාධිය නම් වේ. ශීලයක පිහිටා ඉතා ඕනෑකමින් බලවත් උත්සාහයෙන් යම් භාවනා කර්මස්ථානයක යෙදෙන පුද්ගලයාගේ සිත සමාධිමත් වේ.

සුදුසු ගුරු ඇසුරකින් ආනාපානසති භාවනාව ආදී තමාට සුදුසු භාවනා කර්මස්ථානයක් ඉගෙන ගෙන ක්‍රමානුකූලව දිනපතා කෙටි වේලාවක් නමුදු භාවනා කරන පුද්ගලයාගේ සිතෙහි සමාධියක් ඇති කරගත හැකි වේ. කලාතුරකින් දිනක පමණක් භාවනා කිරීමෙන් සමාධියක් උපදවාගැනීම අපහසු වේ. නිතර භාවනාවෙහි යෙදෙන පුද්ගලයා කිසියම් භාවනා මනසිකාරයක යෙදී සිටීමෙන් ඔහුගේ සිතේ කාමච්ඡන්ද ආදී පංචනිවරණ ධර්ම යටපත් වේ. එසේ නිවරණ ධර්ම යටපත් වූ සිතේ තරුණ ප්‍රීති ප්‍රමෝදයක් හටගන්නා අතර එයින් ප්‍රීතිමත්ව සිත කය සැහැල්ලු භාවයට පත්වේ. එසේ සැහැල්ලු භාවයට පත්වන පුද්ගලයාට සැපවත් බවක් ඇති වන අතර එයින් සිත සමාධිමත් වන බව බුදුරජාණන් වහන්සේ අජාසත් රජු අරඹයා මෙසේ වදාළ සේක.

“පඤ්ච නිවරණෙ පභීනෙ අත්තනි සමනුපස්සතො පාමොජ්ජං ජායති, පමුදිතස්ස පීති ජායති, පීතිමනස්ස කායො පස්සම්භති, පස්සද්ධිකායො සුඛං වෙදෙති, සුඛිනො චිත්තං සමාධියති (සාමඤ්ඤඵල සූත්‍රය)”

සමාධිය උපචාර සමාධි, අර්පණා සමාධි, ලෞකික සමාධි, ලෝකෝත්තර සමාධි යනාදි වශයෙන් නොයෙක් ආකාරයෙන් වර්ග කෙරේ. ඒ පිළිබඳ විස්තරාත්මක විග්‍රහයක්

ඉදිරිපත් කිරීම මෙහි අපේක්ෂා නොකරන බැවින් දැනගනු කැමැත්තෝ විගුද්ධිමාර්ගය ආදිය පරිශීලනයෙන් දත යුතු.

ආනන්තරික සමාධිය

යම් සමාධියක් ස්වකීය පැවත්මට අනතුරුව ඒකාන්තයෙන්ම ලොකෝත්තර ඵලය ප්‍රදානය කරන්නේ නම් එකී සමාධිය ආනන්තරික සමාධිය නම් වේ. එනම් ලොකෝත්තර මාර්ග සිතෙහි උපදින්නා වූ සමාධිය වේ. එකී සමාධියෙන් අනතුරුව ලෝකෝත්තර ඵලය ලැබීම වළකින්නා වූ කිසිදු අන්තරායක් නැත්තේමය. ඒ බව බුදුරජාණන් වහන්සේ පුද්ගලපඤ්ඤත්ති ප්‍රකරණයේ දී දේශනා කොට වදාළේ සෝතාපත්ති මාර්ගයට පිළිපත් පුද්ගලයා කල්පය විනාශ වන අවස්ථාවේ සිටියේ නම් ඒ පුද්ගලයාගේ සෝතාපන්න භාවය සිදු වන තෙක් කල්ප විනාශය සිදු නොවන බවයි. එහෙයින් මෙම පුද්ගලයා ‘ධීතකප්පි’ නම් වේ. මෙම මාර්ග සිතෙහි ඇති සමාධිය හා සමවන අන් කිසිදු රූපාවචර හෝ අරූපාවචර සමාධියක් නොමැති බැවින් රතනසූත්‍රයේ දී ‘සමාධිමානන්තරිකඤ්ඤමාහු, සමාධිනා තෙන සමො න විජ්ජති’ යැයි වදාළ සේක.

- ප්‍රඥාව

කුසලචිත්ත සම්ප්‍රයුක්ත විදර්ශනා ඤාණය ප්‍රඥාව නම් වේ. එනම් නාමරූප ධර්මයන් විශේෂයෙන් දැනීම පිළිබඳ ඤාණයයි. අරමුණු දැනීම සංඥාවෙන්ද, විඤ්ඤාණයෙන් ද, ප්‍රඥාවෙන් ද යන තුනෙන්ම සිදු වේ. එහෙත් සංඥාවෙන් සිදු කරන දැනගැනීම හුදු අරමුණු හැඳිනීමක් පමණි. එහි දී අනිත්‍ය, දුක්ඛ, අනාත්ම වශයෙන් අරමුණු පිළිබඳ ලක්ෂණ ප්‍රතිචේදයක් සිදු නොවේ. විඤ්ඤාණයෙන් නිල්, කහ ආදී වශයෙන් අරමුණු දැනගැනීම ද, එම අරමුණු පිළිබඳ අනිත්‍යාදි ලක්ෂණ ප්‍රතිචේදය ද සිදු කරයි. එහෙත් සංස්කාරයන් පිළිබඳ උදය වැය දැකීම ආදියෙන් නැගී මාර්ගඵල ප්‍රතිචේදයක් සිදු නොවේ. ප්‍රඥාවෙන් අරමුණු දැනගැනීම ද, ඒ පිළිබඳ අනිත්‍යාදි ලක්ෂණ ප්‍රතිචේදය ද, සංස්කාරයන් පිළිබඳ උදය වැය ආදිය දැකීමෙන් වන මාර්ගඵල ප්‍රතිචේදය ද සිදු කරයි. එසේ මාර්ගඵල ප්‍රතිචේදය සිදු කරන්නා වූ විදර්ශනා ඤාණය ප්‍රඥාව නම් වේ.

මෙම ප්‍රඥාව නොයෙක් අවස්ථා වල දී නොයෙක් ආකාරයෙන් විග්‍රහ කෙරේ. ත්‍රිශීක්ෂාවෙහි අධිපඤ්ඤා ශීක්ෂාව ලෙස දැක්වේ. සතර සාද්ධිපාදයන් අතරින් වීමංසා සාද්ධිපාදය වේ. පඤ්ච ඉන්ද්‍රියයන් අතරින් ප්‍රඥා ඉන්ද්‍රිය වන අතර පඤ්ච බලයන් අතරින් ප්‍රඥා බලයයි. සජ්ත බොජ්ඣංගධර්මයන් අතරින් ධම්මච්චය සම්බොජ්ඣංගය ලෙස දැක්වෙන්නේ ප්‍රඥාවයි. ආර්ය අෂ්ටාංගික මාර්ගයේ දී සම්මාදිට්ඨි, සම්මාසංකප්ප යන මාර්ගාංග වලින් ප්‍රඥාව දැක්වේ. මෙම ප්‍රඥාව ලෞකික, ලෝකෝත්තර යනාදි නොයෙක් ආකාරයෙන් වර්ග කොට දැක්වේ. ඒ අතරින් එක් වර්ග කිරීමක් මෙසේ දැක්විය හැකි වේ.

චිත්තාමය ප්‍රඥාව

අන් අයකුගෙන් ඇසීමකින් තොරව ලබන ලද ස්වකීය චින්තනයේ ප්‍රතිඵලයක් ලෙස ඇති වූ ප්‍රඥාව චින්තාමය ප්‍රඥාව නම් වේ. විභවීයප්‍රකරණයෙහි මෙය විස්තර කෙරෙන්නේ මෙසේ ය.

“තත්ථ කතමා චින්තාමයා පඤ්ඤා? යොගච්ඡිතෙසු වා කම්මායතනෙසු යොගච්ඡිතෙසු වා සිප්පායතනෙසු යොගච්ඡිතෙසු වා විජ්ජාචරිතනෙසු කම්මස්සකතං වා සච්චානුලොමිකං වා රූපං අනිච්චන්ති වා වෙදනා...පෙ.... සඤ්ඤා... සඬබාරා... විඤ්ඤාණං අනිච්චන්ති වා, යං ඵවරූපිං අනුලොමිකං ඛන්තිං දිට්ඨිං රූපිං මුතිං පෙක්ඛං ධම්මනිජ්ඣානක්ඛන්තිං පරතො අසුත්වා පටිලහති, අයං චූච්චති චින්තාමයා පඤ්ඤා” යනුවෙනි.

එනම් නුවණින් කරන ලද්දා වූ (උපායෙන් සම්පාදනය කරන ලද්දා වූ) කර්මායතනයන්හි හෝ ශිල්පායතනයන්හි හෝ විද්‍යාස්ථානයන්හි හෝ යම් කර්මය ස්වකීය යැයි දන්නා වූ නුවණක් වේ ද, රූප වේදනාදිය අනිත්‍යාදි වශයෙන් දැකීම් සංඛ්‍යාත යම් ආර්යසත්‍ය ප්‍රතිවේධයට අනුලොමි වන සත්‍යානුලෝමික විදසුන් නුවණක්, මෙබඳු වූ අනුලෝම ක්ෂාන්තියක්, දෘෂ්ටියක්, රූපියක්, මුතියක්, අපේක්ෂාවක්, ධර්මනිධ්‍යානක්ෂාන්තියක් අනුන්ගෙන් නොඅසා ලබයි ද, අනෙකෙකුගේ උපදේශ වචනය නො අසා තෙමීම සිතනු ලැබේ ද එය චින්තාමය ප්‍රඥාව නම් වේ.

සුතමය ප්‍රඥාව

අන් අයකුගෙන් අසා දැනගැනීමෙන් ලබන ලද ප්‍රඥාව ශ්‍රැතමය ප්‍රඥාව නම් වේ. එනම් ඉහත දැක්වූ ආකාරයේ කම්මස්සකත ඥාණයක් හෝ සත්‍යානුලෝමික ඥාණයක් හෝ අනෙකකුගෙන් අසා දැනගැනීම් වශයෙන් ලබයි ද එයයි. ඒ බව විභවීයප්‍රකරණයේ මෙසේ සඳහන් වේ.

“තත්ථ කතමා සුතමයා පඤ්ඤා? යොගච්ඡිතෙසු වා කම්මායතනෙසු යොගච්ඡිතෙසු වා සිප්පායතනෙසු යොගච්ඡිතෙසු වා විජ්ජාචරිතනෙසු කම්මස්සකතං වා සච්චානුලොමිකං වා රූපං අනිච්චන්ති වා වෙදනා...පෙ.... සඤ්ඤා... සඬබාරා... විඤ්ඤාණං අනිච්චන්ති වා, යං ඵවරූපිං අනුලොමිකං ඛන්තිං දිට්ඨිං රූපිං මුදිං පෙක්ඛං ධම්මනිජ්ඣානක්ඛන්තිං පරතො සුත්වා පටිලහති අයං චූච්චති සුතමයා පඤ්ඤා.” යනුවෙනි.

එහි සුතමයප්‍රඥා කවර යත්, ප්‍රඥායෙන් කරන ලද කර්මායතනයෙහි හෝ ප්‍රඥායෙන් කරන ලද ශිල්පායතනයෙහි හෝ ප්‍රඥායෙන් කරන ලද විද්‍යාවෙහි හෝ කර්මස්කතා වූ හෝ සත්‍යානුලෝමික වූ හෝ ‘රූපය අනිත්‍යය’ යි වූ හෝ ‘වේදනාව.....සංඥාව.....සංස්කාරය.....විඥාණය අනිත්‍ය’ යි හෝ මෙබඳු යම් අනුලෝමික ක්ෂාන්තියක් දෘෂ්ටියක් රූපියක් මුතියක් ප්‍රේක්ෂාවක් ධර්මනිධ්‍යානක්ෂාන්තියක් මෙරමාගෙන් අසා ලබා ද මේ ශ්‍රැතමය ප්‍රඥායැයි කියනු ලැබේ.

භාවනාමය ප්‍රඥාව

අන් අයගෙන් අසා හෝ නොඅසා හෝ තෙමීම භාවනාවෙහි නියැලීමෙන් උපන්නා වූ, මුදුන් පැමිණියා වූ ප්‍රඥාව භාවනාමය ප්‍රඥාව නම් වේ. ඒ බව “සබ්බාපි සමාපන්නස්ස පඤ්ඤා භාවනාමයා පඤ්ඤා.” යැයි විභව්ගප්‍රකරණයේ සඳහන් වේ.

බුදු දහමේ නිවන් මගෙහි විශේෂයෙන් දත යුතු ආර්ය අෂ්ටාංගික මාර්ගය පිළිබඳව මිලහ ලිපියෙන් බලාපොරොත්තු වන්න.